

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **D. Č.**, zastoupený JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem se sídlem Bráfova tř. 52, Třebíč, proti **žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2009, č. j. KUJI 7769/2009, sp. zn. PS 325/2009 PS/9, ve věci přestupku, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2009, č. j. 57 Ca 24/2009 - 41,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 11. 2009, č. j. 57 Ca 24/2009 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 18. 11. 2009, č. j. 57 Ca 24/2009 - 41, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno napadené rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností (dále jen „městský úřad“, případně „prvostupňový správní orgán“), ze dne 5. 12. 2008, č. j. OSČ - PŘ - 394/2008 - 15. Stěžovatel byl na základě uvedených rozhodnutí uznán vinným ve věci spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a

§ 11 odst. 1 písm. c), ve spojení s ustanovením § 22 odst. 4 téhož zákona mu byla uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Krajský soud po obsáhlé rekapitulaci spisového materiálu v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že správní orgány skutkový stav zjistily náležitě a provedly všechny důkazy v této věci tak, aby byl skutkový stav řádně zjištěn a v tomto směru tedy postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle krajského soudu bylo zcela jednoznačně prokázáno, že žalobce dne 4. 8. 2008 po 20. hodině řídil své vozidlo a po zastavení se odmítl podrobit dechové zkoušce k ověření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. K námitce, že žalobce nebyl kontrolován jako řidič a tedy tak nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, neboť kontrola neproběhla při řízení vozidla, krajský soud uvedl, že je zcela logické, že žalobce nemohl být kontrolován přímo v průběhu jízdy, ale až po zastavení vozidla. Dle krajského soudu bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce vozidlo před kontrolou řídil, nikoliv, že v něm pouze seděl a čekal. Tuto verzi žalobcova příběhu považuje krajský soud za účelové tvrzení. K žádosti žalobce o použití moderačního práva soudu podle ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu bez bližšího upřesnění uvedl, že soud může od uložení trestu upustit pouze v mezích zákonem dovolených, takže pokud § 22 odst. 12 zákona o přestupcích neumožňuje od uložení sankce podle § 22 odst. 4 uvedeného zákona upustit, nemůže tak soud v daném případě učinit.

V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel kasační námitky podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Při projednání žaloby u krajského soudu uváděl jako jeden z důvodů, pro který by měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť výroková část tohoto rozhodnutí nekoresponduje s odůvodněním a uloženým trestem, což může v konečném důsledku vést k uložení dvojího trestu za jedno jednání. Městský úřad vymezil přestupkové jednání tak, že dne 4. 8. 2009 v 20:40 hod. v obci Třebíč na ul. Sokolská řídil motorové vozidlo tovární značky Opel Astra, a při policejní kontrole se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. Stěžovatel namítá, že ve skutečnosti mu byla uložena sankce nikoli za to, že řídil na ulici Sokolská motorové vozidlo, ale za to, že se téhož dne odmítl na ulici Heliadova podrobit orientační dechové zkoušce. Krajský soud se touto zcela zásadní námitkou ve svém rozsudku vůbec nezabýval, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Jako nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení považuje stěžovatel výklad pojmu „řidič“. Stěžovatel tento pojem vykládá tak, jak je definován v § 2 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který uvádí, že *„řidič je účastníkem provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo nebo tramvaj, řidičem je i jezdec na zvířeti“*. Z této definice je dle stěžovatele zřejmé, že řidičem není ten, kdo pouze sedí v autě. Ve výše uvedeném kontextu je pak třeba uvést, že k požadované dechové zkoušce nedošlo standardním způsobem, kdy je vozidlo hlídkou policie zastaveno, ale kdy vozidlo stojí a řidič tedy neřídí.

Odůvodnění krajského soudu týkající se nemožnosti využití moderačního práva soudu považuje stěžovatel taktéž za nepřezkoumatelné. Citace závěrů Nejvyššího správního soudu v této otázce je provedena bez další identifikace, a proto nelze tento závěr ověřit. Navíc se jedná o nesprávný výklad této právní normy, neboť vychází pouze z jazykového výkladu, který není možné považovat za ústavně konformní.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na svých dřívějších vyjádřeních v této věci, na které odkazuje. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvádí ve své stížnosti žádné nové skutečnosti, které by se vztahovaly k přestupkovému řízení, považuje napadený rozsudek za zákonný a správný a ztotožňuje se s důvody, které vedly soud k zamítnutí žaloby. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížností zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnosti přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadou, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neboť až po přezkoumání těchto podmínek se může kasační soud zabývat vlastní hmotně právní argumentací uplatněnou v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud je soudem přezkumným, který je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem a důvody uplatněnými v kasační stížnosti, nejedná-li se o takové vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Samotný přezkum je však možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tj. jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti.

Bližší vymezení kritérií přezkoumatelnosti zákon nestanoví, avšak jejich rozsah postupně vymezila judikatura jak Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu.

Z konstantní judikatury Ústavního soudu [srovnej např. náleze ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>)], vyplývá, že postup, kdy soud nedostojí své zákonné povinnosti a nevypořádá se dostatečně s námitkami uplatněnými účastníky řízení, nelze akceptovat, neboť by znamenal otevření cesty k potenciální libovůli v rozhodování. Nedodržení zákonné povinnosti rozhodnutí řádně odůvodnit se může projevit jednak tím, že se soud se zjištěnými skutečnostmi nebo tvrzenými námitkami nezabývá vůbec, či se s nimi nevypořádá dostatečně. Oba uvedené druhy pochybení soudu v odůvodnění mají za následek nepřezkoumatelnost takových rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že otázka náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu v souvislosti s přezkoumatelností je otázkou opakovaně konstantně judikovanou (dále srov. zejména nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 84/94 ze dne 20. 6. 1995 a na něj navazující sp. zn. III. ÚS 94/97 ze dne 26. 6. 1997 a II. ÚS 686/02 ze dne 21. 10. 2004).

V souladu s uvedenou judikaturou rozhoduje i Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 787/2006 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz) konstatoval následující: *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“*.

Kasační soud v souvislosti se stěžovatelem uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti ze soudního spisu ověřil, že při ústním jednání před krajským soudem, konaném dne 18. 11. 2009 (protokol založen na č. l. 33 a 34 soudního spisu), stěžovatel mimo jiné poukázal na to, že *„nezákonnost rozhodnutí spatřuje i v tom, jak je nastylizována správním orgánem I. stupně výroková část rozhodnutí, kde je popsáno, že přestupku se stěžovatel dopustil tím, že řídil motorové vozidlo po ul. Sokolská a následně pak byl zcela někde jinde kontrolován policisty a odmítl se podrobit vyšetření, zda nebyl při řízení ovlivněn alkoholem.“* Dále uvedl, že takto naformulovaná výroková část nesouhlasí s uloženým trestem a tak, jak je nastylizována, by mohla vést ke skutečnosti, že žalobce by byl za totéž jednání postižen dvakrát, což je nepřipustné.

K výše specifikované námitce stěžovatele týkající se formulace výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně se krajský soud nijak nevyjádřil, nezabýval

se touto námitkou ani z toho hlediska, zda byla uplatněna včas či opožděně ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat nevypořádanou námitku ani věcně, ani z hlediska její včasnosti a nahradit tak úvahu krajského soudu v této věci. Postup, kdy by Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku stanovisko k námitce účastníka uplatněné v žalobním řízení, která však nebyla krajským soudem vypořádána, by bylo nutné považovat za protiústavní, neboť by tímto postupem odebral účastníkovi řízení možnost bránit se proti právnímu závěru krajského soudu kasační stížností a bylo by mu tak zabráněno, aby byla jeho věc projednána stanoveným způsobem u nezávislého a nestranného soudu. Tento právní názor Nejvyššího správního soudu vychází z konstantní judikatury Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod v sobě zahrnuje nejen právo na spravedlivý způsob vedení procesu, ale také právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1997, sp. zn. IV. ÚS 114/96, publikovaný v Sb. n. u. ÚS, svazek 9, nálezy č. 114, str. 71). Kasační námitka je proto důvodná.

Vzhledem ke skutečnosti, že další námitky uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti jsou na absentujícím posouzení shora uvedené námitky nezávislé, může Nejvyšší správní soud stěžovatelem uplatněné další kasační námitky věcně posoudit.

Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda při silniční kontrole vystupoval jako řidič či jako osoba, jež pouze čekala v zaparkovaném vozidle. Nejvyšší správní soud z přiloženého soudního a správního spisu ověřil, že námitka stěžovatele uplatňovaná během správního řízení, že ve vozidle pouze seděl a čekal na svého známého, zůstala pouze v rovině jeho tvrzení, které nepotvrdil ani svědek M. A., jehož výslech navrhl zástupce stěžovatele. Toto tvrzení je navíc v rozporu s výpověďmi zasahujících policistů. Z úředního záznamu ze dne 4. 8. 2008 vyplývá, že po průjezdu ulicí Sokolská stěžovatel, který se nacházel v autě sám, odbočil na ulici Heliadova, kde asi po 30 m jízdy náhle před služebním vozidlem policistů prudce zastavil, choval se arogantně a odmítl se na výzvu zasahujících policistů podrobit orientační dechové zkoušce. Poté byl zasahující hlídkou převezen na chirurgickou ambulanci nemocnice Třebíč, kde se měl podrobit vyšetření. Z lékařské zprávy je pak nepochybné, že stěžovatel se odběru krve a lékařskému vyšetření na zjištění alkoholu odmítl podrobit. Svědek M. A., který dle svého tvrzení rovněž parkoval své vozidlo na ulici Heliadova, uvedl, že stěžovatel u něho v kanceláři konzumoval víno a poté odešel na ulici Heliadova. V době příchodu svědka již stěžovatel jednal se zasahujícími policisty, svědek nic neslyšel neboť byl od nich vzdálen cca 10-15 m. Svědek také potvrdil, že dle domluvy měl stěžovatele odvézt domů. Svědek tedy žádným způsobem nepotvrdil ani nevyvrátil stěžovatelovu verzi, že vozidlo neřídil. Svědek se na ulici Heliadovu dostavil daleko později, a to z důvodu zaparkování svého vozidla, nikoli za účelem

vyzvednutí čekajícího stěžovatele. Na dotaz ohledně sdělení bližších údajů, kde měl na stěžovatele čekat, svědek odpověděl, že žádné místo mu stěžovatel nesdělil.

Oproti shora uvedenému jsou výpovědi zasahujících policistů o průběhu sporné události jednoznačné a konzistentní, jejich věrohodnost nebyla svědkem M. A. vyvrácena. Stěžovatel naopak svoji verzi skutkového příběhu žádným způsobem nedoložil. Dle Nejvyššího správního soudu tak bylo dostatečně spolehlivě prokázáno, že stěžovatel bezprostředně před provedenou kontrolou vozidlo řídil, přičemž se následně odmítl podrobit na výzvu policistů dechové zkoušce a poté i vyšetření v nemocnici. Pro úplnost zdejší soud uvádí, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích je v obecné rovině nutno splnit následující podmínky 1) přestupek je spáchán při provozu na pozemních komunikacích, 2) pachatel přestupku (řidič) je kvalifikovaně vyzván podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou [§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích], 3) i přes výše uvedenou výzvu se řidič vyšetření odmítne podrobit, 4) vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Je-li v řízení o přestupcích dostatečně prokázáno současné splnění všech výše uvedených podmínek, je naplněna skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích a je tedy bezpředmětné dále zkoumat vnější okolnosti případu, dokonce i okolnost, zda řidič byl skutečně pod vlivem alkoholu. Účelem zákona o přestupcích je totiž zajistit spolupráci podezřelého se správními orgány, resp. trestat odmítnutí takové spolupráce, která je nutná pro zajištění bezpečného a plynulého provozu na pozemních komunikacích. Námitka stěžovatele napadající závěry správních orgánů, že stěžovatel byl v rozhodné době v postavení řidiče motorového vozidla je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále napadá vypořádání svého návrhu na moderaci uložené sankce, dle stěžovatele se krajský soud s jeho návrhem vypořádal nepřezkoumatelným způsobem. Současně však stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje s interpretací krajského soudu, kterou považuje za nesprávnou, opírající se pouze o doslovný gramatický výklad zákona. Z vlastní polemiky stěžovatele s názorem krajského soudu je tak dostatečně zřejmé, že vypořádání této námítky nebylo ze strany krajského soudu nepřezkoumatelné.

Stěžovateli byla za jeho jednání uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a zákaz činnosti v délce 12 měsíců, tedy sankce u spodní hranice zákonné sazby v obou případech. Stěžovatel v řízení u krajského soudu požadoval moderaci trestu tím způsobem, aby zůstala uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 26 000 Kč, ale bylo upuštěno od trestu zákazu činnosti.

Otázka moderačního práva soudu byla judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena, ostatně i krajský soud v napadeném rozsudku vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 6 As 48/2007 – 58, dle něhož:

„podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odst. 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Soud tedy může upustit od uložení trestu v mezích zákonem dovolených, jak na to již správně poukázal žalovaný v kasační stížnosti. Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích sice umožňuje od uložení sankce v rozhodnutí od přestupku upustit, jestliže k nápravě pachatele postačí samotné projednání přestupku, s žalovaným však lze souhlasit v tom, že ustanovení § 22 odst. 12 zákona o přestupcích, které neumožňuje od uložení sankce podle odst. 4 uvedeného ustanovení upustit, je vůči ustanovení § 11 odst. 3 zákona o přestupcích ustanovením speciálním, a neumožňuje v daném případě od uložení sankce upustit. V daném případě pak nepřipadá v úvahu ani snížení pokuty, protože pokuta byla správním orgánem uložena na spodní hranici zákonné sazby“.

Podrobně byla tato otázka rozebrána také v rozsudku zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50, kdy Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„opačný závěr (tedy závěr, že pokud je sankce uložena na samé spodní hranici zákonné sazby může soud upustit od uložení trestu, pokud už jej nemůže v mezích zákonem stanovených snížit) (1) by byl v rozporu s účelem moderace, kterým je nahrazení správního uvážení o výši trestu uvážení soudním, a to v rámci stejných zákonných mezí a principiálně podle stejných zákonem stanovených hledisek, (2) byl v rozporu s úmyslem zákonodárce, který nehodlal svěřit správním osudům pravomoc moderovat trest udělený správním orgánem na základě zásady ex aequo et bono, ani neformuloval moderaci jako poskytování jakési milosti, (3) byl by v rozporu s principem dělby moci, z něhož plyne, že pravomoc stanovit rozsah sankcí za správní delikty a případně vyloučit možnost upuštění od daného trestu náleží zákonodárci a nikoliv soudní moci, (4) učinil by § 22 odst. 12 zákona o přestupcích ve skutečnosti obsoletním a (5) vedl by k absurdnímu závěru, kdy by správní orgán od trestu upustit nemohl, zatímco správní soudy ano.“*

Nejvyšší správní soud neshledává v nyní projednávané věci žádný důvod k odklonu od shora uvedené judikatury. Ustanovení § 22 zákona o přestupcích v odst. 4 stanoví sankci za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d), a to pokutu od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, přičemž odst. 12 téhož ustanovení stanoví, že od uložení sankce nelze v rozhodnutí o přestupku upustit. Z výše uvedené argumentace je zřejmé, že krajský soud postupoval zcela v souladu se zákonem a konstantní judikaturou, pokud od zákazu činnosti v rámci moderace neupustil. V této souvislosti je vhodné připomenout, že shora uvedené, poměrně přísné sankce byly do zákona o přestupcích vloženy zákonem č. 411/2005 Sb., v němž dle důvodové zprávy tímto způsobem zákonodárce reagoval na alarmující situaci v provozu na pozemních komunikacích v České republice. Nově zavedené instituty měly za úkol přispět k důraznosti a včasnosti postihu osob, které

nerespektují své povinnosti a ohrožují tak nejen sebe, ale i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích na životech a na zdraví.

Pokud stěžovatel namítá, že výklad užitý krajským soudem v této otázce nelze považovat za ústavně konformní, pak Nejvyšší správní soud této námitce stěžovatele nepřisvědčil. Ústavní soud se otázkou minimální výše pokuty ve své judikatuře opakovaně zabýval. V nález ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02 konstatoval, že zákonem stanovená minimální výše pokuty musí být nastavena tak, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nemělo pro delikventa likvidační účinek. Dle názoru kasačního soudu však sankci za přestupek podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) nelze považovat za likvidační ve smyslu výše citované judikatury Ústavního soudu. Jak již zdejší soud judikoval v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 46/2008 – 50, veřejný zájem na zachování bezpečnosti silničního provozu výrazně převyšuje negativní důsledky spojené s udělenou pokutou a zákazem řízení motorových vozidel za spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích.

Z výše uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Krajský soud je při novém projednání věci vázán právním názorem zdejšího soudu; v novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu